

**Teresa – obraz Zamku
jako piękna osoby,
bramą do zamku jest
modlitwa...**

Biografia świętej Teresy z Avila

Teresa de Ahumada urodziła się 28 marca 1515 roku w Gotarrendura w Kastylii. Wychowała się w szlacheckiej rodzinie żydowskich konwertytów. Tam rozwijała swoją inteligentną i pełną pasji osobowość. Ze swojego środowiska społecznego czerpała otwartość umysłu, uniwersalność relacji, dobre wykształcenie i zamiłowanie do czytania. Jak później powie, lektura z dzieciństwa objawiła jej prawdę: Wszystko przemija, tylko Bóg się nie zmienia. W wieku siedmiu lat marzyła o naśladowaniu męczenników i wyjechała z jednym z braci, mając nadzieję, że umrze za wiarę wśród Maurów i "zobaczy Boga w niebie". Po śmierci matki ojciec wysłał ją do szkoły z internatem u augustianek w Avili. Tam zaczęła myśleć o życiu zakonnym.

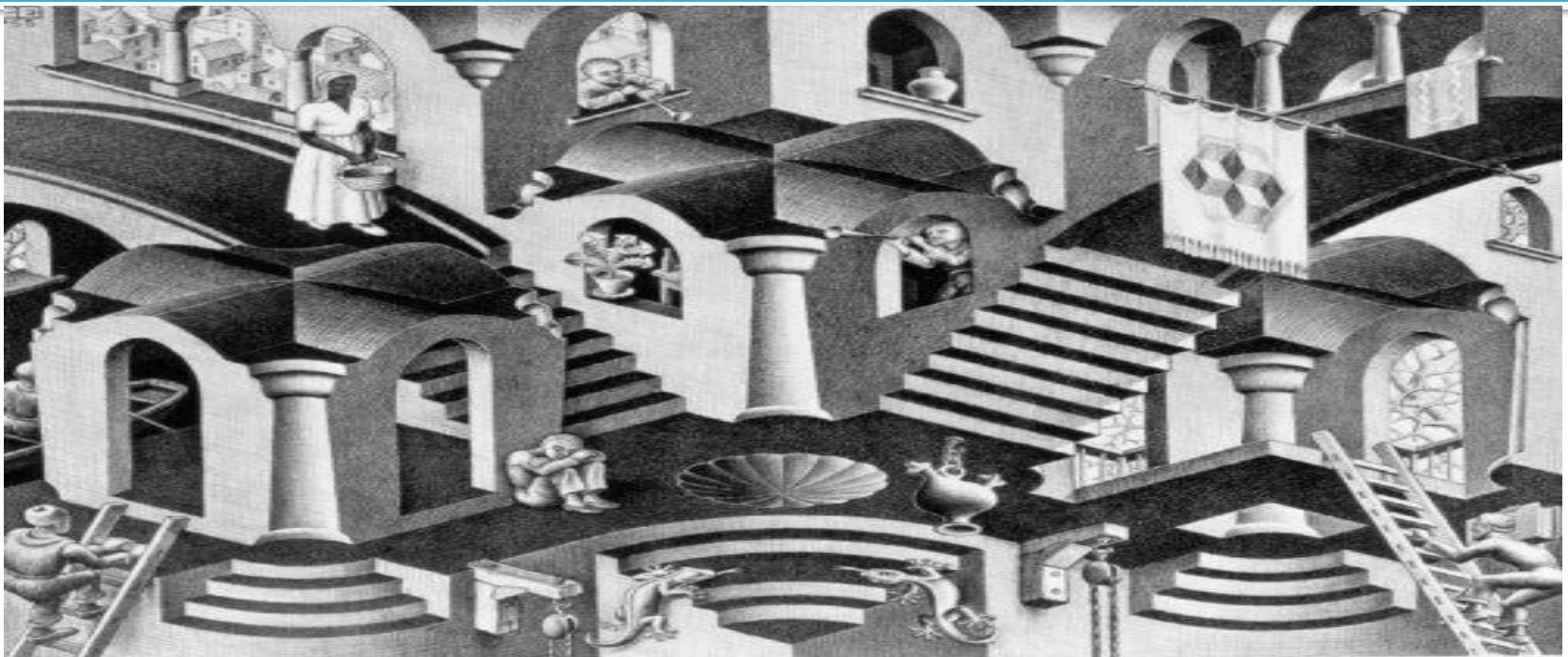
W wieku 20 lat wstąpiła do klasztoru Wcielenia w Avili pod imieniem Teresa od Jezusa. Przystosowanie do życia karmelityńskiego było zarówno szczęśliwe, jak i trudne, Teresa nadwyrężyła swoje zdrowie i była bliska śmierci; musiała kilkakrotnie wracać do rodziny, aby odpocząć. Pierwsze dwadzieścia lat życia zakonnego spędziła bez wyjątkowych wydarzeń, podejmując nieustanne wysiłki, aby szczerze oddać swoje życie Bogu. Nauczyła się kontemplacji, ale dręczył ją wewnętrzny rozdźwięk między pragnieniem oddania się Jezusowi a letniością wiary.

Decydująca w jej życiu była lektura Wyznań św. Augustyna i medytacja nad człowieczeństwem Jezusa. W wieku czterdziestu lat przeżyła to, co nazwała swoim drugim nawróceniem. Teresa oddała się Jezusowi, tym razem nie z wysiłku, ale z miłości. To właśnie wtedy miała mistyczne doświadczenia i poznała Jezusa ukrzyżowanego, który stał się jej nauczycielem i przyjacielem. Podczas ekstazy doświadczyła transwerberacji, czyli jej serce zostało przebite włócznią promieniującą miłością Chrystusa. Te wyjątkowe doświadczenia wzbudziły nieufność innych sióstr i zmusiły Teresę do podjęcia rozeznań, z pomocą franciszkanina Piotra z Alcantary.

W 1562 roku Teresa założyła w Avili mały klasztor św. Józefa z zamiarem powrotu do pierwotnej reguły Karmelu. Był to początek karmelitów bosych. Na polecenie swoich kierowników duchowych Teresa pisze historię swojego życia. Autobiografie ukończyła w 1564 roku zatytułowana Księga życia. Teresa starała się szczerze przeżywać swoje karmelitańskie życie i chciała podzielić się swoim doświadczeniem z innymi. Opuściła Avilę, by przemierzać drogi Kastylii i Andaluzji, założyła 17 klasztorów. Ten sam entuzjazm wzbudziła u karmelitów, jednym z pierwszych z nich był św. Jan od Krzyża. Oboje byli przepiętni miłością Chrystusa i połączyli siły, aby rozpać Hiszpanię i świat.

W 1571 roku Teresa wróciła do klasztoru w Avili, gdzie została przeoryszą. Kapelanem klasztoru stał się św. Jan od Krzyża. Razem dzielili się swoimi doświadczeniami duchowymi, a Teresa napisała Fundamenty.

Od 1577 roku pisała swoją wielką książkę o modlitwie: Twierdza wewnętrzna. Pod koniec życia Teresa wracała, by odwiedzać siostry w założonych przez siebie klasztorach, pisała listy, udzielała ostatnich rad i wreszcie, wyczerpana i chora, zmarła 4 października 1582 r. w Alba de Tormes.

Teresa z Avila weszła do rodziny świętych w 1622 roku, kanonizowana przez papieża Grzegorza XV i ogłoszona pierwszą kobietą doktorem Kościoła w 1970 roku przez Pawła VI. Dzień jej święta przypada na 15 października.

Dzieła świętej Teresy z Avila

Wielkim dziełem św. Teresy z Avila jest reforma klasztoru karmelitańskiego z założeniem nowej gałęzi: karmelitów bosych. W tym samym czasie, kiedy dojrzewała duchowo, Teresa rozwijała ideał reformy zakonu karmelitańskiego. Chciała powrócić do pierwotnej reguły karmelitańskiej i zachęcić do skupienia na wzór proroka Eliasza. W 1562 roku, przy wsparciu biskupa miasta, Don Alvaro de Mendoza, Teresa założyła pierwszy zreformowany Karmel. Otrzymała aprobatę przełożonego generalnego zakonu, Giovanniego Battisty Rossiego. Nadal zakładała nowe zakony karmelitańskie, w sumie siedemnaście. Fundamentalne znaczenie miało jej spotkanie ze św. Janem od Krzyża, z którym w 1568 roku założyła w Duruelo pierwszy klasztor karmelitów bosych, charakteryzujący się brakiem obuwia. W 1580 roku uzyskała z Rzymu zezwolenie, aby jej zreformowane zakony zostały wzniesione do rangi autonomicznych prowincji, co stało się punktem wyjścia dla zakonu karmelitów bosych.

Zapisy Świętej Teresy od Jezusa

- Zapisy świętej Teresy z Avila
- Pisma św. Teresy z Avila należą do arcydzieł literatury i duchowości. Choć nie miała wykształcenia uniwersyteckiego, potrafiła czerpać z dorobku wielkich teologów i ojców Kościoła: św. Hieronima, św. Grzegorza Wielkiego, św. Augustyna.
- Jej najważniejsze dzieła to:
- **Księga życia** napisana przez Teresę w 1564 roku w posłuszeństwie swoim ojcom duchowym. Jest to coś więcej niż autobiografia, Teresa nazywa ją Księgą miłosierdzia Pana.
- W 1566 roku napisała dla dwunastu nowicjuszek Karmelu św. Józefa: **Drogę doskonałości**, którą nazywa napomnieniami i radami, jakich Teresa od Jezusa udziela swoim zakonnicom. Określa w nim sposób modlitwy i życia karmelitów, oparty na ewangelicznych cnotach modlitwy.
- Najbardziej znanym dziełem mistycznym św. Teresy jest **Zamek wewnętrzny**, napisany w 1577 roku. Teresa dokonuje w nim wglądu w swoją drogę duchową i opisuje możliwy przebieg życia chrześcijańskiego ku jego pełni. Porównuje ona wnętrze człowieka do zamku z siedmioma mieszkaniami; pod działaniem Ducha Świętego człowiek postępuje w tym zamku ku świętości.

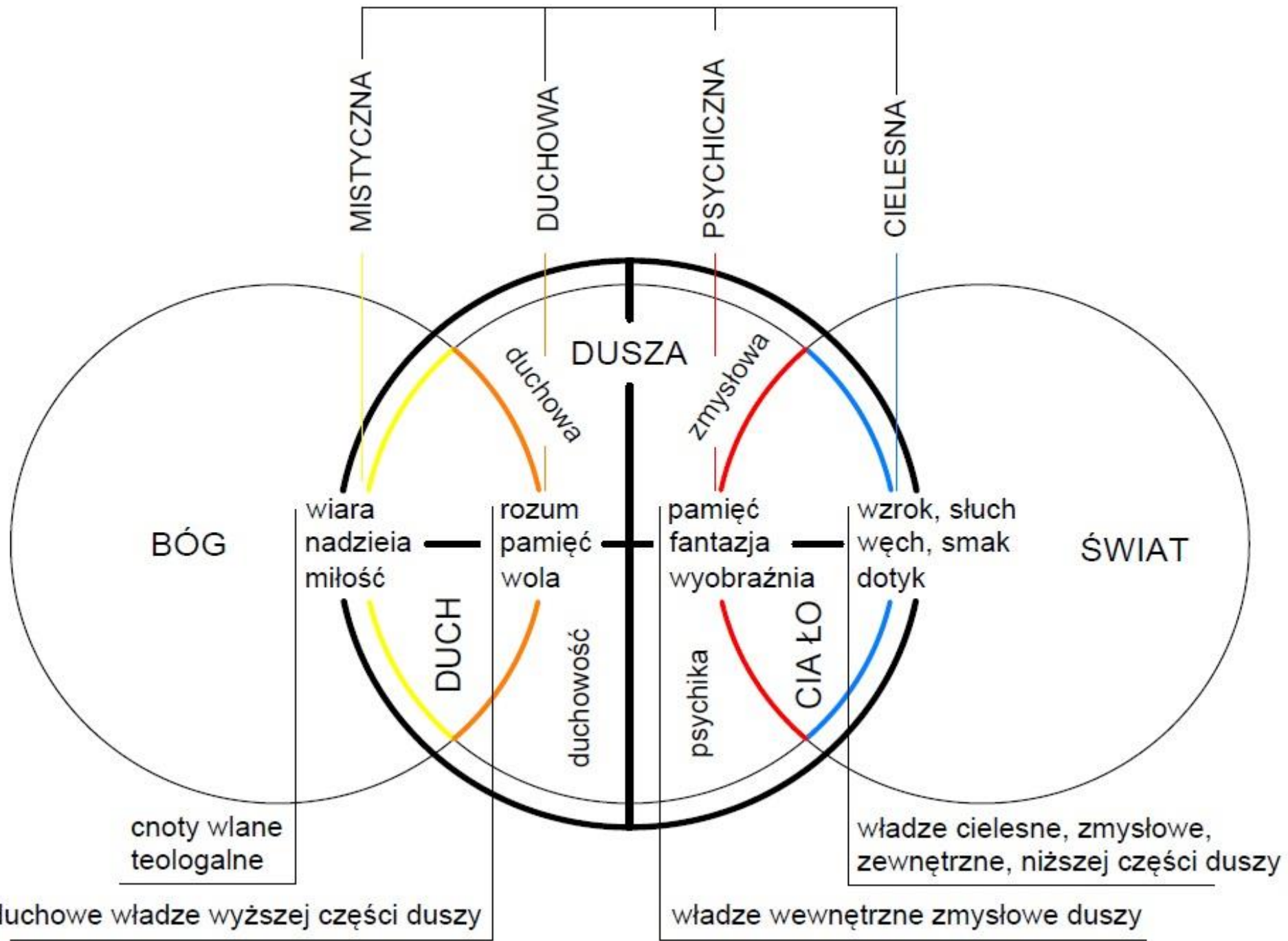
- **Księga fundacji**, napisana w latach 1573-1582, poświęcona jest życiu powstającej grupy zakonnej. Teresa podkreśla w niej działanie Boga w dziele zakładania nowych klasztorów.
- Święta Teresa z Avila napisała też kilka wierszy, z których najbardziej znany znajduje się w jej brewiarzu: "Niech cię nic nie trapi, niech cię nic nie przeraża, wszystko przemija, Bóg się nie zmienia, cierpliwość triumfuje nad wszystkim; temu, kto posiada Boga, niczego nie brakuje, Bóg sam wystarczy" (Poezja 9).
- Duchowość świętej Teresy z Avila
- Duchowość świętej Teresy z Avila jest bogata i głęboka. Zastępuje na szczegółową lekturę, ale można z niej wyprowadzić główne idee.
- Teresa stawia cnoty ewangeliczne jako podstawę całego życia chrześcijańskiego i ludzkiego. W szczególności ubóstwo i odcięcie się od dóbr materialnych są cnotami podstawowymi. Miłość, pokora i nadzieja to cechy, które prowadzą duszę do Boga.
- Teresa kładzie nacisk na słuchanie Słowa Bożego i harmonię z wielkimi postaciami biblijnymi.
- Modlitwa jest niezbędna, rozwija się wraz z postępem duszy i jej owocem jest zjednoczenie z Bogiem.
- Teresa podkreśla znaczenie osobistej relacji z Jezusem, która opiera się na odkrywaniu człowieczeństwa Chrystusa. Dlatego ważne jest rozważanie wydarzeń z życia Jezusa, zwłaszcza Męki Pańskiej.

**Link do „Twója Twierdza
Wewnętrzna” O. Mariusz
Wójtowicz**

<https://www.youtube.com/watch?v=tH4pPQEx-jo>

PLASZCZYZNY RELACYJNE

Karmelitański
CODZIENNIK
pod patronatem
św. Rafała Kalinowskiego

Duszy związanej z Bogiem lęka się szatan jak samego Boga.

św. Jan od Krzyża